

og som det forekommer mig, at han skulde have været inde paa, dersom han virkelig er den Mand, han gerne vil give sig Skinnnet af at være, og det er at protestere imod, at Forholdene i Fremtiden her i Landet kunne blive saadanne, at vore Børn kunne blive Genstand for den Behandling, som Børnene paa „Hebron“ have været. Jeg tror, det havde været nok saa rigtigt, om det ærede Medlem havde holdt sig til den Side af Sagen.

Man har talt saa meget om Upaalidelighed og Uvederhæftighed. Ja, hvordan ser det egentlig ud med den Dokumentation, man er mødt op med fra det ærede Medlems og fra den højtærede Justitsministers Side? Den højtærede Justitsminister har villet hævde, at de Straffe, som ere blevne tilmaalte paa „Hebron“, ere blevne tilmaalte i Medfør af Børneloven. Det har den højtærede Justitsminister sagt, og den højtærede Justitsminister har endvidere sagt, at det er ikke bevist, at Pigerne sulte, og det er ikke bevist, at man har brugt Sult som Straf. Ja, det burde jo ikke kunne bevises, særlig efter at Børneloven er traadt i Kraft, for i Børnelovens § 32 staar udtrykkelig: „Dog maa Sultestraf ikke anvendes.“ Men det er ganske utvivlsomt, at det ud af de for os liggende Forhør kan bevises, baade at Børnene have sultet, og at Sult er anvendt som Straf.

Der foreligger mange Vidnesbyrd i dette interessante Værk om, at Kosten ikke har været tilstrækkelig paa „Hebron“. Jeg skal tage nogle enkelte: Thyra Elisabeth Christiansen siger Pag. 42, at Kosten hverken var god eller tilstrækkelig. Hilda Alfrida Asserine Nielsson siger Pag. 43: „De større Piger burde . . . have haft noget mere at leve af“. Vanda Sulima siger Pag. 48: „Det var noget knebent med Aftensmaden, . . . Rationerne vare bestemt, og selv om Pigerne kunde spise mere, fik de ikke mere“. Om Valborg Petersen hedder det Side 50: „Komparentinden vil ikke sige, at Børnene sultede, men hun synes, at Kosten var noget knap“. Marie Elisabeth Andersen udtaler Pag. 51: „Det var almindeligt, at de kunde spise noget mere om Aftenen end det, de fik“. Emilius Thorvald Klein siger Side 54: „Han kunde altid spise mere, end han fik“. Karen Andrea Petersen udtaler Pag. 56: „De større Piger kunde spise mere, end de fik“. Sophus Jensen udtaler Pag. 67: „Baade til Middag og til Aften kunde han have spist mere, end han fik; han har bedt om mere Mad, men saa blev der svaret,

at han kunde ikke være sulten“. Agnes Marie Knudsen forklarer Pag. 70, at hun intet videre kunde huske fra „Hebron“, men „en Ting kan hun imidlertid erindre, og det var, at hun altid var sulten“. Hansine Hansen forklarer Pag. 74: „Kun kunde de større Piger spise mere til Aften, end de fik“. Dagmar Knudsen forklarer Pag. 75: „at Kosten var daarlig og utilstrækkelig“. Ellen Kirstine Stæhr siger Pag. 76: „Af tør Mad kunde Pigerne nok have spist noget mere“. Alma Hansen udtaler Pag. 80: „Kun var Aftensmaden utilstrækkelig“.

Der er flere Steder, jeg ikke har taget med; lad mig sige, for at bruge et af den højtærede Justitsministers yndede Udtryk, jeg har valgt disse Eksempler i Flæng. Men lad os lægge Mærke til, at der er mange Steder, hvor der klages over, at Aftensmaden er utilstrækkelig, det vil sige, at de have ikke faaet tilstrækkelig Mad hele Dagen igennem, og at Børnene først have mærket det om Aftenen, naar de gik sultne i Seng: Det var jo til daglig, de gik sultne i Seng. Det er ikke saa underligt, at nogle Herrer i Reformpartiet le ad dette, jeg kan mærke, at der er en Deling i en Overklasse og Underklasse, der er et forskelligt Syn paa dette Forhold, her er Tale om, og det er der ikke noget at sige til, saadan have de Herrer det, og det maa man finde sig i indtil videre, men det er til daglig, at Forholdet var saadan; men saa kommer dertil, at naar der skulde straffes, fik de noget, som kaldes for delvis Inddragelse af Kost. Herom forklarer Anna Josephine Christensen Pag. 93, at Frokosten, en Rundtenom Rugbrød og Te, blev tagen fra hende i 14 Dage, — det er dog altid nogen Tid. Den Kost, de have faaet i Almindelighed til daglig, var ikke tilstrækkelig, og Pigebørnene have sultet, naar de gik i Seng; men under almindelige Forhold blev Straffen, at Frokosten, en Rundtenom Rugbrød og Te, blev tagen fra dem i 14 Dage. Anna Marie Nielsen forklarer Pag. 94, at da hun fik sin Straf, fik hun ingen Frokost, ingen Te og kun en Portion af første Middagsret. Det er hertil, at den højtærede Justitsminister forklarer, at naar de saadan bleve straffede, kunde de faa af den første Middagsret saa meget, de vilde have. Det stemmer ikke med, hvad der forklares under Forhørene, idet det fremgaar, at de kun faa en Portion af den første Middagsret. Elisabeth Karen Marie Hansen siger Pag. 95, at hun havde Kostindskrænkning, saaledes at hun ingen Frokost fik, kun en Portion af første Mid-